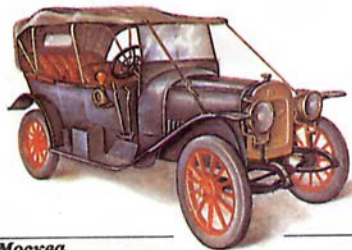

234

ПО ЗАЛАМ
ПОЛИТЕХНИЧЕСКОГО
МУЗЕЯ

Автомобиль „Руссо-Балт“. 1911 г.

Москва

A-10

Куда Киев-54,
вул. Чкалова, 52,
кв. 38

Кому Мияску В.А

Индекс предприятия связи и адрес отправителя

320021 м. Дширо-
петровськ, вул. Та-
гаирогська, 9 222^а
Золотову В.М.

Пишите индекс предприятия связи места назначения

234

Чому у 1933 році я бачив свою справжнєвіську труну.

A

Я, Золотов Віктор Миколайович, народився в селі Захарівка, Новотроїцького р-ну Херсонської об-л. 15 листопада 1927 року.

У 1931 році ми переїхали жити в с. ^{Висуні} Ситавані того ж р-ну. У батьків дітей було троє, я єдиний ^{най}менший. Батько працював продавцем у лавці від райспоживспілки. Вірніше, працював батько, а торгувала мати, а батько відвозив товар на своїй конягині з райцентру. Був у нас і невеликий наділ землі (скільки-не пам'ятаю). Пишу тільки те, що пам'ятаю і що в мене і зараз перед очима.

У 1932 році ^{байки} екосили шеницю на своєму наділі, перемолотим шинами. Солому склали у кошицю, а зерно-гасицю відвезли у сільраду, а групу гасицю - у клуню.

Тієї ж з сільради прийшли представники і казали, що ще треба відвезти зерна. Тоді ж це, а потім ще, батько відвозив.

У одного разу, як стемніло, батько і мати віднесли декілька лантухів зерна до кошиці. Підняли їх на кошицю і висипали у дірки (копоззі), які робили дерисаком граблів.

А для термінового харчування мати висипала

зерно у макітру, уткнула мішалку і накрила рушником, ніби-то стоїть опара.

Прийшли з сібради і кашубів, що треба ще вивезти зерно. Мати каже, що нема а ні грама. Вони поштриками загостєнними прутами долівку, шукають зерно. А я сижу на печі, взяв з макітри пемешо зерна і шило доволу, кашуби: „Дядежки, осв зерно“. Вони за макітру, мати за макітру і кашуби: „У мене троє діток, куди не ви, іроди, тягнете“. Я не відпустила. Поштриками вони у клуні, на подвір'ї, у коницю, їа нічого не знайшли.

Нині ми біля самого кладовища, а за ним була церква. ^{Як} ~~Кони~~ її руйнували-ся пам'ятаю, а у якому році (до 1933 р. чи після) - не пам'ятаю.

Зимово, а в основному весною 1933 р. наше кладовище сїало зановтоватися інтенсивно. Усе людей не ховали, а тільки пригортали землею. Дуже гірко пам'ятаю, як по кладовищу собаки тягали людські голуби. А мати казала: „... а люди собак убивають і їдять.“

Ми ще по троку свою коницю переї-

вам, та по лещі вареного зерна зімили.
Ось мої шми ногами згадати. Я не-
реєтав ватавати з ліска. Потім не-
реєтав шувати ту домо вареного зерна,
яка напелсана мені, віддаючи її еєтрам.
Потім переєтав розмовати. Терєтатам рухатись
ноги, руки. Запімім всі м'язи. Рухамсь
тільки вії. Я все чув і розумів, а по-
казати, що я чув і розумію, ніяким рухом
не міг. Осв переєтам рухатись і вії.
Тільки оги були відкриті.
Одного разу, багу, мати заносить в хату
труну, яка була покращена червоною фар-
бою. Мені ане ні екільетки не було страш-
но. Навнаки, я радів, що з труни собаки не
вийдуть мою голову і не будуть
заходити її по кладовищу.
Третьою сою. Собачивши труну, вона ви-
ляла мою матір, заставила виєсти
труну з хати, а мене закутала у ков-
дру і поєсла до пона. Неєла дєсь дєлек
знайти нашої церкви унеє не було.
Тіи осєв приєтав і вилів мені у ро-
шок солоденьке. Хрєєна приєєла

не туди, де мати торгувала, і поклала
у підсобному приміщенні.

Я почув, що, що на правій нозі
мій великий палець заворушився. Тодім
на лівій. Тодім всі пальці. Ось усе
згинаються ноги. Тодім все тіло
стало мати поелеміснів рухатисв.

Я повільно поповз до дверей і відгн-
ув їх головою. Мати побачила і
крикнула: „Ти живи, мертв як приліз“.

Батько продав коня і ми дійшли
до нового урочаю.

Коротко про себе: ^{ін}Трацкою ^{пробіжками}ведим інженером
Науково-виробничого об'єднання „Дніпрогормет-
автоматика“, чл. КПРС з 1965 р.

Моя адреса: 320021 м. Дніпропетровськ, вул.
Тагайрозська, д. 222^а, Золотсву В.И.

Шаповий тов. Мил'як В.А.!

15.02.89 я вперше по телебаченню по-
чув, що Вас цікавлять події 1933 р, і є
тому мені пов'язані з голодовою,
Які Вам треба матеріали, я не
зовсім зрозумів, чи тільки доку-
менти, а чи і спогади?

Нам треба спогади.

Якщо спогади не потрібні, то не треба
тратити часу на їх читання.

Сторону пробагачки за відрив часу і за
те, що менше з помилками звернувся
до Вас - телевізор робив з перебоєм, не
чітко відобразив прізвище, ім'я, та по-бать-
кові, а слухові органи мої гостро пошкоджені.

З вітанням до Вас

 В.К. Золотов

18.02.89